

nu stod i et rimeligt Forhold til 250 000 i 1913, men da de økonomiske Forhold har bevæget sig i Bakke-Dal med store Indtægter og mindre Indtægter for at bundfælde sig i gentagne alvorlige økonomiske Kriser og store Arbejdsløshedsperioder, tror jeg ikke, den Opfattelse er rigtig. Mit Parti ser med største Bekymring paa, at Tilskuddet fastsættes til 750 000 Kr.; vi ved, baade fra denne store By og dens kommunale Hjælpekasse og de nødstedte Byer ude omkring, hvor vanskelige Forhold Befolkningen lever under. Den højtærede Minister gjorde en enkelt Bemærkning om, at Hjælpekassens Arbejde for at holde Nøden borte fra de smaa Hjem var anerkendelsesværdig, men — saa kom det uhyggelige „men“ — vi maatte tilbage til Lovens Forudsætninger, holde os indenfor de gamle Rammer i Loven af 1913, der er fornyet ved flere forskellige senere Lejligheder. Det forekommer mig, at Tiden ikke er inde til at reformere nedad paa dette Omraade. Dels er der ved forskellige Love væltet mange Byrder over paa Kommunerne, dels er Arbejdsløshedsunderstøttelsen saa minimal, at Vilkaarene for mange, mange Tusinde Hjem er meget vanskelige.

Mit Parti stillede i Folketinget et Ændringsforslag om, at Statskassen skulde stille 3 Mill. Kr. til Raadighed til Refusion af det Beløb, der oprindeligt udgjorde en Trediedel af, hvad Kommunerne nødvendigvis maatte bruge til Opfyldelse af dette Formaal. Det er ikke mit Partis Hensigt i Landstinget at stille dette Ændringsforslag igen, da vi har den Opfattelse, at vi staar overfor en saa stærk Majoritet, at det kun vilde være en Parade at stille et saadant Forslag, men vi beklager paa det aller alvorligste paa den store vanskeligt stillede Befolknings Vegne, at Regeringen og Flertalspartierne ikke har Øje for den uhyre vanskelige Situation, Tusinder af Hjem er stedt i, og hverken har Villie eller Hjerte til at hjælpe dem ud over endnu nogle vanskelige Aar. Jeg kan derfor ikke anbefale Lovforslaget, men maa udtale mit Partis dybe Beklagelse af, at man vil bruge en Lov som denne til at søge at opnaa Balance paa Statsbudgettet.

J. Chr. Møller: Jeg finder det saare naturligt, at Staten søger at begrænse sine Udgifter, hvor den mener at kunne gøre det uden Skade, og der var jo dog den Mulighed, at man ved at begrænse det Beløb, der her ydes, kunde faa enkelte Kommuner, som maaske har brugt for meget, ind paa en mere økonomisk Administration; thi det

lader sig naturligvis ikke bestride, at Hjælpekasserne en Gang imellem er brugt til Formaal, som de ikke har. Den ærede sidste Taler udtalte, at det ofte kunde være nødvendigt for Hjælpekasserne at supplere Arbejdsløshedsunderstøttelser, som hyppigt var lave. Noget saadant er vist sket forskellige Steder. Man har vist heller ikke saa sjældent suppleret lave Lønninger med Hjælpekasseunderstøttelse. Dette er naturligvis ikke rigtigt, thi det er ikke Formaalet med Hjælpekassen. Den har kun det ene Formaal at hjælpe i enkelte Tilfælde, hvor Familier er kommet i Trang, saaledes i Sygdomstilfælde og under usædvanlige Forhold, som jo oftere kan indtræde. Hvis nu Staten var noget for sig og Kommunerne noget for sig, saaledes at vi egentlig ikke havde noget med Staten at gøre, var det rimeligt, om man vilde protestere imod, at Beløbet nedsættes fra 1 Million til 750 000. Men vi skal alle være med til at bære Statens Udgifter; det forandrer Sagen. Det var naturligvis behageligst for Kommunerne, om Hjælpekasserne fik et større Tilskud, men man maa paa den anden Side erindre, at den Gang vi fik Hjælpekasseloven, skulde indtil en Trediedel af Hjælpekassernes Udgifter kunne dækkes med et Tilskud af 250 000 Kr. Hvis Hjælpekasserne administreredes saaledes, som det den Gang var Tanken, vilde de 750 000 Kr. vel ogsaa i nogen Grad kunne slaa til.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Veistrup: Da vi i Fjor drøftede Spørgsmaalet om Statskassens Tilskud til Hjælpekasserne, motiverede jeg mit Partis og min Stilling til Spørgsmaalet. Jeg finder derfor ingen Anledning til nu at debattere det med Flertalspartierne eller den højtærede Minister, saa meget mindre som jeg ganske kan henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte i Fjor angaaende dette Spørgsmaal, og saa meget mindre som Sagen har været drøftet i Folketinget, og der har været stillet Ændringsforslag baade fra socialdemokratisk og fra radikal Side, Ændringsforslag, som den højtærede Minister har modsat sig, og som heller ikke Flertalspartierne har ønsket at slutte sig til. Vi har aldrig været imod en Fiksering af Beløbet, for saa vidt dets Størrelse i nogen Grad svarede til de nuværende Forhold, men vi har ikke ment, at den Størrelse, der nu er fastsat, var tilstrækkelig. Ministeren ser jo imidlertid anderledes paa Forholdet. Det vilde derfor være en tom Demonstration — deri er jeg enig med det ærede Med-